

Örökrangadók - Mesejáték labdával

2014 május 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

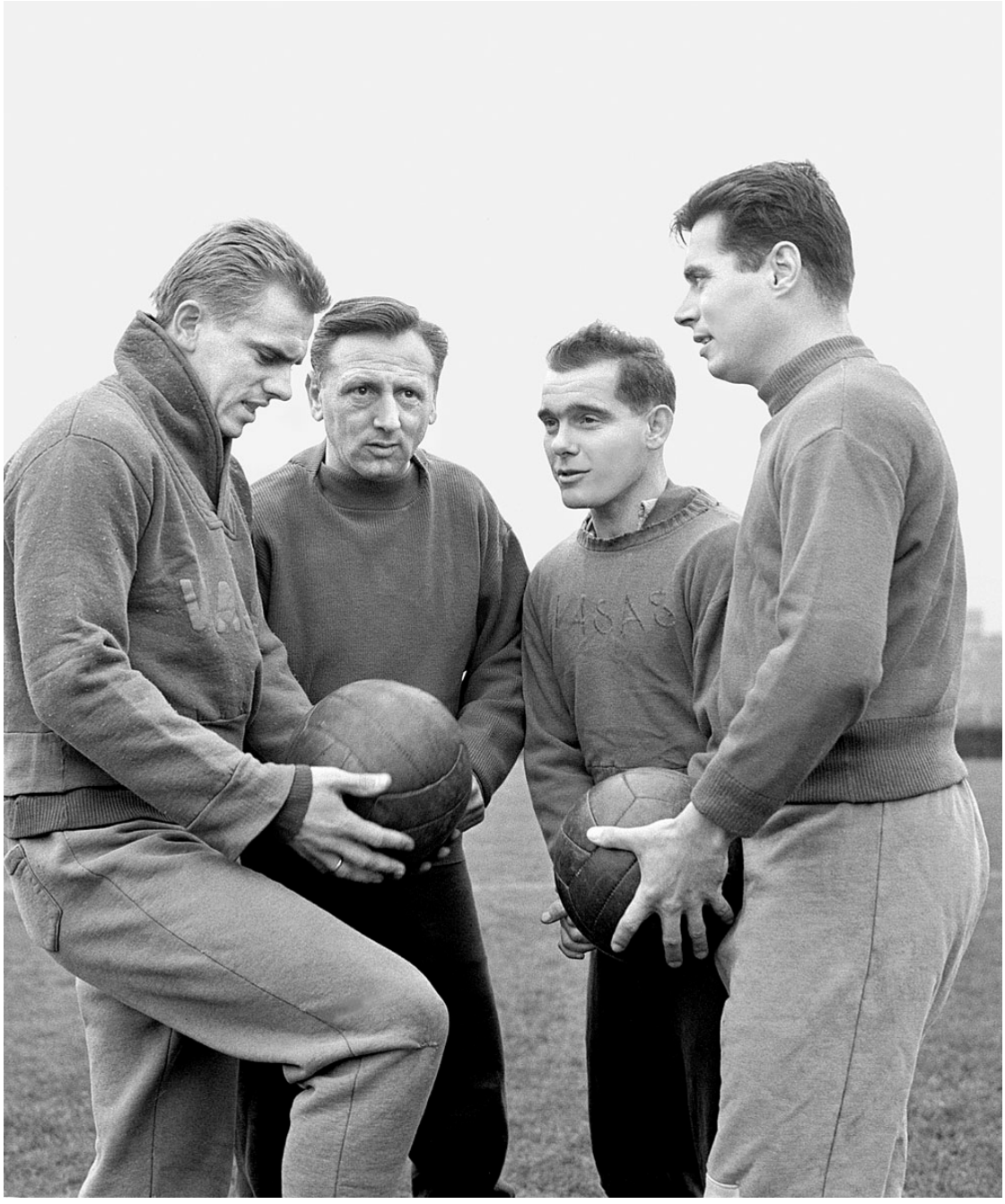
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Na, gyerekek, ma olyat fogok mesélni, amilyet elképzelni sem tudtok, pedig nem Andersen vagy Benedek Elek bácsi kincsestárából való a történet; annyira igaz, mint az, hogy itt ülök. Volt két magyar futballista...

Látom, csodálkoztok nagyon, pedig – bizony mondom – nemhogy kett?, ezerkett? is volt valamikor, jóllehet már az

apukátok sem látta ?ket, csupán a nagypapától hallott fel?lük. A szóban forgó két játékos elhatározta: oltárhoz vezeti szíve választottját. Kilencszázhatvankett? novemberét írtuk, az NB I-es szezon már véget ért, az idényb?l csupán a Vasas–Feyenoord BEK-visszavágó maradt hátra. Hogy mi az a BEK? Kicsikéim, annak idején így hívták a Bajnokok Ligáját. Nem, nem NB II-es középcsapat, hanem az els? osztály aranyérmese képviselte Magyarországot, s?t a korabeli Vasas akkora favorit volt, hogy az 1-1-gyel zárult rotterdami mérk?zés után Illovszky Rudolf, az angyalföldi edz? hozzájárult: Ihász Kálmán és Mészöly Kálmán a visszavágót követ?en, 29-én és 30-án pecsételje meg frigyét az imádott lánykával.

Ha már úgy is biztos a továbbjutás, hadd érjenek másképp is révbe a fiúk...

Ám a budapesti találkozó a vártnál jóval nehezebb volt, Machos Ferenc – a zöld gyep tanár urainak egyike – épphogy 2-2-re mentette a meccset a nyolcvanhetedik percben. Ez aztán bonyodalmakat okozott, mert abban az id?ben még nem számított az idegenben elért több gól, így azonosság esetén harmadik mérk?zést rendeztek a nemzetközi kupákban. Az európai szövetség Antwerpent és december tizenkettedikét jelölte ki helyszínnek és id?pontnak, mire Illovszky mester azzal fordult Ihászhoz és Mészölyhöz: reméli, nem ?zettek be még a nászútra, mert abból nem lesz semmi. Hogy mi az a nászút? Tudjátok, régi szokás, hogy az egybekelés után a férj és a feleség elutazik pihenni... Az Ihász és a Mészöly családnak azonban egyetlen éjszakát engedélyezett a tréner – aki egyben esküv?i tanú is volt – a margitszigeti Nagyszállóban, már csak azért is, mert a Vasasnak december 14-én

Latin-Amerikába kellett indulnia. Antwerpenb?l már haza sem jött, hanem Párizsba ment a csapat, és a francia f?városból repült a túra els? állomására, a kolumbiai Cali városába.

A két fiatalasszony sírt, sírdogált, de nem volt mit tenni: amint kimondta a boldogító igent szíve választottjának, már – átmenetileg – el is köszönt t?le... Könnyek Antwerpenben szintén hullottak, mert a belga városban, ahol 60 ezer néz? töltötte meg a stadiont, a holland együttes 1-0-ra legy?zte a (nem csak itthon) esélyesebbnek tartott Vasast. A magyar csapat tagjait nem vigasztalta, hogy a Les Sports cím? brüsszeli lap „az év legszebb európai kupamérk?zésének" nevezte a találkozót, és honfitársaink körében az sem érdekelt senkit, hogy Eddy Graafland, a rotterdamiak 47-szeres válogatott, 1970-ben BEK-gy?ztes kapusa volt a mez?ny legjobbja, a beszámolók szerint egyenesen „hibátlanul védett". Látom, csudálkoztok, de az akkori magyar futballvilágban emberfia nem keresett kifogásokat, csak az eredmény számított, márpedig a Vasas nem jutott a legjobb nyolc közé. (Annak ellenére sem, hogy itthon az újságok már azzal kezdtek foglalkozni: miként kell felkészülni a francia Reims elleni negyeddönt?re.)

A kiesés a hetedhét határon (Óperenciás-tengeren) túli turnét persze nem érintette: a portyát már hónapokkal korábban lekötötték az angyalföldiekkel. Akiket nem csupán minálunk ismertek: a játékosok olyan hírnévre tettek szert Dél-Amerikában is, hogy a hatvanas években szinte minden esztend?ben meghívták ?ket a térség különböz? országaiba. Ugyanilyen szívesen látták az FTC-t és az Újpestet is, így aztán e három budapesti csapat legjobbjai 1962-ben egyaránt kétban. A zöld- és a lila-fehérek januárban és februárban vendégszerepeltek arra felé, a piros-kékek, ugye, az év végén követték ?ket, és közben volt egy világbajnokság Chilében, a magyar válogatott keretében öt angyalföldi (Szentmihályi Antal, Ihász, Mészöly, Sárosi László, Farkas János) és egyaránt négy ferencvárosi (Mátrai Sándor, Albert Flórián, Rákosi Gyula, Fenyvesi Máté), valamint újpesti labdarúgóval (Sóvári Kálmán, Solymosi Ern?, Göröcs János, Kuharszki Béla).

De ezzel még nincs vége a mesének, ahogyan a piros-kékek túrája sem fejez?dött be az esztend? utolsó napjával. S?t a f?m?sor – öt korábbi fellépés után – csak 1963. január 11-én kezd?dött Mexikóban a Pentagonal (azaz öt csapatot felvonultató) tornával, amelynek hivatalos megnyitóján még csupán a Vasas zászlaját vitték körbe a guadalajarai stadionban, mert az együttes akkor éppen Guatemalában tartózkodott. Az ottani válogatottat 6-3-ra verte úgy, hogy a helyi játékvezet? három tizenegyest ítélt a házigazdák javára, ám Szentmihályi két büntet?t kifogott, Farkas, Machos és Kékesi Mihály pedig kétkét gólt elhelyezett a vendéglátók hálójában. El?z?leg a karácsonyt meg a szilvesztert Costa Ricában töltötte a csapat, és nonstop karneválban volt része, mivel a karibi országban az esztend? utolsó hetében tartják a cukornád ünnepét is. Ám a forgatagban ami követeink nem vegyülhettek el, mert december 29-én és január elsején is játszaniuk kellett, s?t az el?bbi alkalommal, a Saprissa elleni 3-2-es gy?zelem alkalmával Costa Rica köztársasági elnöke személyesen üdvözölte a szerepl?ket, miel?tt elvégezte a kezd?rúgást.

Csinnadratta, hej, a magyarok körül Mexikóban is volt, pláne azután, hogy a Vasas el?bb 2-1-es sikert aratott az Atlas ellen, majd 2-0-ra felülmúlta a Nacionalt. A gy?zelmekért azonban nagy árat kellett fizetni: sorra d?ltek ki a piros-kékek kulcsemberei. Árky Nándor, a csapat orvosa azt mondta, hogy ennyi sérülttel soha nem volt dolga, Illovszky szakvezet? pedig áldotta az eszét, amiért az MTK-tól kölcsönkérte Bödör Lászlót és Szimcsák Istvánt. Bödör amúgy máig „vasas": noha már nyolcvanesztend?s, olykor még napjainkban is esztergál, ahogyan tette azt hosszú évtizedeken át. Vele és Hungária körúti társával együtt a következ? tizennyolc futballista vett részt a portyán (bogaraim, érdemes megjegyezni ezeket a neveket!): Szentmihályi, Varga László (kapusok), Ihász, Bakos Sándor, Mészöly,

Kárpáti Béla, Sárosi (véd?k), Bundzsák Dezs?, Sas Gyula, Bárfy Antal, Mathesz Imre, Berendy Pál (fedezetek), Pál Tibor, Kékesi, Bödör, Machos, Farkas, Szimcsák (csatárok). Közülük tizennégyen voltak vagy lettek válogatott labdarúgók, de a harmadik mexikói mérk?zés el?tt nem érezték olyan jól magukat, mint a címeres mezben, mert 1800 kilométert kellett utazniuk autóbusszal Guadalajarától Monterreyig és vissza. Összesen huszonnégy órát töltöttek a társasgépkocsiban, s közben 1-1-et játszottak a helyi együttessel. Ezzel ugyanúgy öt pontjuk volt, mint a Palmeirasnak – akkoriban csak két pont járt a gy?zelemért –, vagyis a torna utolsó fordulójában valóban a dönt?t rendezték a magyar és a brazil csapat között.

A biceg? Mészöly és Sárosi nem léphetett pályára, Machosnak is fájt a lába, de ? vállalta a játékot, akárcsak az a Bödör, akinek Monterreyben össze kellett kapcsolni felrepedt szemöldökét. Az utóbbi kett?t aztán kénytelen volt lehívni Illovszky edz?,Matheszt pedig ölben kellett levinni a pázsitról. Ez már 1-0 után történt, mivel a Vasas gyorsan vezetést szerzett: Machos átadásából Farkas alig tíz perc múltán felavatta az ellenfél kapusát, Valdirt. A hátrányt, mondhatni, nehezen viselte a vetélytárs: Djalma Santos leütötte Bundzsákot, Vava pedig Ihászt. Édeseim, ezek a brazilok nem ökölvívók, hanem egyaránt kétszeres világbajnok labdarúgók voltak... A csatárt ki is állították, a Palmeiras mégis fordított: egy szögletrúgás után Paulo Leao igazolta becserélésének jogosságát, majd

Cardoso menthetetlen szabadrúgással lepte meg Szentmihályit. A vereség legalább annyira fájt, mint valamennyi sajgó testrész, mert annak idején az is szomorúságot keltett, ha egy magyar csapat egyetlen góllal alulmaradt egy brazillal szemben. (Bár 1962-ben a futballista táncegyüttes, a riói Botafogo a chilei Santiagóban 4-1-re kalapálta el a Ferencvárost, majd Mexikóvárosban 4-2-re az Újpestet. A második találkozón minden id?k legtrükkösebb jobbszéls?je, a szintén kétszeres világbajnok Garrincha mesterhármast ért el.)

Kárpótlást a magyar vándorok számára csak az jelentett, hogy január 29-én végre hazaérkezett a Vasas. Az esküv?k óta két hónap telt el, s ez id? alatt Ihász és Mészöly kétszer-háromszor látta szerelmetes hitvesét...

Az itthoni futball utóbbi évtizedei alapján nem feltétlenül állítható, hogy boldogan élnek, míg meg nem halnak.

ÖRÖK RANGADÓK

PALMEIRAS–VASAS 2-1 (0-1)

1963. január 25., Guadalajara, 30 000 néz?. Jv.: Gonzalez (mexikói).

Palmeiras: Valdir – Djalma Santos, Valdemar Carabina, Aldemar, Nelson – Zequinha, Helio Burini – Gildo (Paulo Leao, 46.), Alencar, Vava, Cardoso.

Vasas: Szentmihályi – Bakos, Kárpáti,Ihász – Bundzsák, Mathesz (Berendy, 36.) – Pál II, Bödör (Kékesi, 59.), Machos (Sas, 59.), Farkas, Szimcsák. Gól: Farkas (11.), Paulo Leao (48.), Cardoso (53.).

Hegyi Iván - nol.hu

A cikk eredeti változata itt olvasható:

http://nol.hu/sport/20140125-mesejatek_labdaval-1440311

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló